

„Joost!” klinkt het vriendelijk, om den hoek der deur, en hij laat verschrikt de pen vallen, terwijl hij zich haastig omkeert.

Met een knikje vraagt Albertine: „Wil je me straks nog even helpen, om wat reislectuur te kiezen? Wil je Joost?”

„Wel zeker, Albertine!” stottert hij, en zij is alweer verdwenen, eer hij zijn verwarring meester is. Neen! zóó kan het niet; hij moet zich beheerschen; hij wil even kalm zijn als zij. Hij weet het, hij heeft haar verdriet gedaan met zijn veranderlijk humeur en daar had hij geen recht toe. Hoe goed was ze steeds voor hem geweest!

Toen hij den met inkt bemorsten brief had overgeschreven stond hij op en liep eenige malen het vertrek op en neer. Hij zou dus nog eenmaal met haar alleen zijn in de rustige bibliotheek; bij die gedachte moest hij zich geweld aandoen om zijn ontroering te bedwingen. Gelukkig bleef hij dien morgen alleen; mijnheer Van Bergen zou met een vroegeren trein gaan tot Rotterdam om dan eerst nog zaken af te doen, en dan zijn vrouw en dochter aan het station terug vinden.

De eenzaamheid deed hem weldadig aan; wellicht ook had het vooruitzicht van deze laatste ongewachte ontmoeting iets van zijn neerslachtigheid verdreven. Hoe het zij, hij zat weer rustig te schrijven, toen op eenmaal zijn patroon, die des morgens al afscheid van hem genomen had, het kantoor kwam binnenuit. Hij zag er zeer gejaagd en verhit uit en trad met groote stappen op Joost toe, die hem vragend aanzag.

„Daar kom ik nog op het laatste oogenblik dien vervelenden boer tegen met zijn aandeelen in de katoen-spinnerij; hij geeft mij dit zakje met geld en ik heb niet eens meer tijd om het na te tellen, zeide hij een lade opentrekend en er het zakje insmijgend. Kijk het maar eens na, Joost! en noteer het; ik moet weg! Adieu!”

En met denzelfden spoed, als waarmee hij gekomen was, snelde hij weg.

Joost keek op zijn horloge; „Mijnheer mag wel voort maken, 't is waarlijk hoog tijd,” denkt hij en dan gaat hij voort met zijn werk.

Even nauwgezet als anders schreef hij voort, maar tusschen de regels door, op iedere bladzijde zag hij telkens twee blauwe meisjesoogen, die hem tegenblikten met die uitdrukking van kinderlijke onschuld, die hem steeds zoo geboeid had. „Zou zij het ooit te weten komen? Ach ja! misschien later, als de groote plas hem van haar scheidde en zij de bruid was van een ander — van jonkheer Dorsten . . .!”

Hij springt op, die gedachte is hem toch onduldbaar. Die wereldling met zijn vernisje van beschaving en aristocratischen hoogmoed. Maar stil! zij heeft immers zelve gezegd, dat zij hem niet kan uitstaan. Neen, haar eigen rein hart zal haar tegen hem beschermen. Kom, hij zal zijn werk hervatten en daarin afleiding zoeken.

„Kom je nu even, Joost?” klinkt het eenige oogenblikken later, en hij staat op en volgt haar zwijgend. Hoe aardig ziet zij er uit met het reishoedje op het blonde hoofd, het grijze kleedje, rok en paletot en de wit flanelen blouse